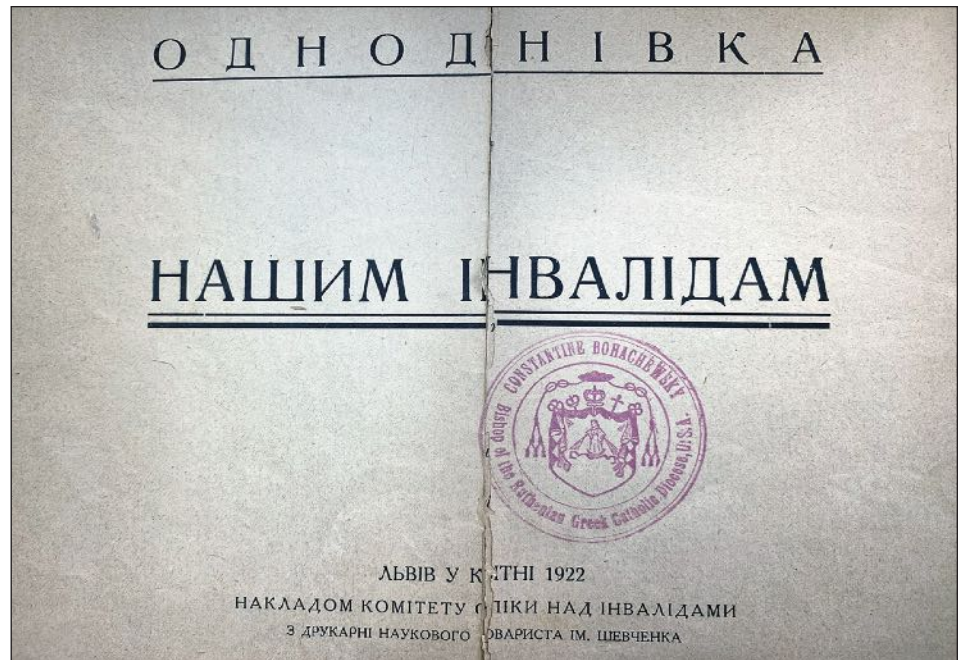

Історія повторюється - відтак інформує та поучає

Відзначення 30-річчя української незалежності в серпні 2021 року принесло українському народові неабияке почуття гордості, радості та впевненості у власних силах та спроможності безупинного значного розвитку. Та ледве пройшло пів року, як самостійна, процвітаюча, розкішна Україна вкотре стала жертвою нахабного та дикого загарбника, нищівника усього культурного та людського – російського людоджерця. Підступна, жадібна, брехлива російська потвора – знову намагається знищити український народ, українську культуру, заперечити і змести українську націю.

Російська нищівна тактика відносно України не міняється століттями. Український народ відстоював свої права, з більшими чи меншими, але завжди короткотривалими успіхами, а згодом і з невдачами, спричиненими неготовністю та розділеністю. Щойно тепер, після 30-річного життя у свободній і демократичній країні, населення зрозуміло свою вагомість і необхідність захисту здобутого, об'єднавши всі сили для однієї мети – збереження свого існування і постійного позитивного розвитку. Рішучість, завзятість і об'єднаність сьогоднішніх воїнів гідні подиву.

Сьогоднішня війна, спричинена російською агресією, не різниться від московської навали на Україну, особливо на Галичину, в час першої

світової війни. І хоч воєнна техніка тоді була слабша, результати були такі ж нищівні. Тактика сучасних російських загарбників нічим не відрізняється від московських сто літ тому – застосовують знущання, катування, ґвалтування, палення та нищення сіл і міст. А найбільш поширене – злодійство.

Кожна війна приносить великі жертви. Ми прославляємо героїчні діла тих, які згинули в боротьбі, але турбуємося й за тих, які повертаються з поля бою важко пораненими, без рук, без ніг, незрячими, психічно неврівноваженими тощо. Піклуватися про жертви війни – це велике відповідальне завдання державних та громадських організацій. Варто пригадати, як українське населення дбало про воєнних інвалідів після першої світової війни і брати з цього приклад. Один із кращих прикладів є Товариство допомоги українським інвалідам, засноване 1921 року з осідком у Львові та філіями по цілій Галичині. Дирекція та адміністрація товариства захочували українське суспільство ставати його членами. Членські внески, добровільні пожертви та постійні зборки коштів фінансували діяльність товариства. Очевидно, що товариство зверталося за грошовою допомогою до українських емігрантів Америки і Канади – на що вони щедро відгукувалися. Для своєї діяльності товариство винаймало

будинки у Львові. Там вівся точний реєстр усіх інвалідів, їхніх потреб та надавалася необхідна допомога. Прагненням товариства було володіння власним домом. Із цим наміром наприкінці 20-х років, почалася інтенсивна кампанія збору коштів. Однією з перших пожертв у сумі 400 доларів була допомога Української Жіночої Громади в Нью Йорку. Ця Громада згодом стала тим відділом Союзу Українок Америки. І у 1932 році товариство закупило просторий будинок у Львові.

Від 1935 року товариство видавало Календарі-Альманахи українського інваліда, де містилася інформація про роботу товариства. Львівський щоденник Діло видавав для товариства список пожертв, складених громадянами краю та українською еміграцією. Усі датки та розходи були оприлюднені, що унеможливлювало шахравання чи крадіж. Щоб уможливити працю для інвалідів, товариство відкрило кооперативні крамниці, куди працюючі працівники інвалідів. Також зорганізували шапкарню українських інвалідів, де виробляли різноманітні шапки (українки, мазепинки, лугові, шкільні, лещетарські, смушкові). Ці заходи не тільки допомагали у фінансуванні праці товариства, але забезпечили інвалідів роботою, яка надавала заробіток і приносила почуття гідності.

У наших бібліотечних фондах

знаходяться кілька річників Календарів-альманахів Українського Інваліда та інші видання, пов'язані з допомогою інвалідам. Наприклад – Український інвалід – календар на 1924 рік, виданий Союзом українських інвалідів. Одноднівка Нашим Інвалідам, видана 1922 року у Львові Комітетом опіки над інвалідами, фотографія Українського жіночого комітету помочі для ранених у Відні тощо.

Допомога українським інвалідам та повоєнним жертвам після першої світової війни була на плечах виключно українців – у краю та на еміграції. Тоді ми були бездержавною нацією і світ нас не хотів знати. Сьогодні ситуація змінилася. Нас знає весь світ, подивляє героїчні подвиги наших воїнів у боротьбі з російським загарбником, надає нам військову та гуманітарну допомогу. Українська діаспора всеціло відгукнулася на потреби України, бо глибоко розуміє необхідність перемоги над ворогом для забезпечення не тільки існування України але й існування країн вільного світу.

Любов Волинець

На фото: Світлина з колекції Українського Музею і Бібліотеки у Стенфордді, КТ

